

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. Non posse Deum medio aliquo vti ad quidpiam aliud cognoscendum ex
medij physici ratione monstratur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

rum confutationes ad materiam præsentem nullo negotio accommodari possunt: scio Recentiores nonnullos asserere Deum per discursum virtualem ex negatione cognitionis entis positivi eius negationem cognoscere, sicuti nos ex negatione visionis lucis apertis oculis lumen non esse cognoscimus, verum si negationem visionis suæ, ac non in medio alio cognoscit Deus, cum ens, cuius negatio est, non videt: cur non, & entis positivi negationem in se, & absque medio vilo videat: neque hac via negationes ut possibiles à Deo cognosci poterunt, cum negatio possibilis habitus possibilitatem non amoveat.

3. De negationibus necessariis chimærarum, & impossibilium dicendum est, nullum pro eis cognoscendis formale medium Deo superere. Probatur facile, quia negationes huiusmodi necessariae, & à se actu, & exercite essentia sua existentes cum nullo connectuntur, neque ab aliquo, adhuc tanquam à termino, inferuntur, aut determinantur physice cum à se prorsus suo negativo modo, sint, quare respectu illarum, ne vltra quidem, medij formalis apparet, quod nec si ab alio in suo actuali esse negativo penderent determinarenturque, eique subinde conpenderentur, assignari deberet ob rationes questionibus præcedentibus datas, dandaque quæ.

4. Porro de mediis, tam materialibus quam formalibus pro cognoscendis à Deo entibus rationis, chimæris scilicet, sola cognitione existentibus definire promptum est. Materialia enim media cognitio illa representans, tam humana, quam divina erit: alterutra enim, & cognosci, & in suo intentionali, & obiectivo esse apponi d. 5. quæst. 5. monstravimus: de medio vero formali dicendum est: pro eis figmentis cognoscendis Deo adesse nullum, ob generales rationes qu. 5. dandas, & quia ratione connexionis cognitionis suæ cum ipsis cognosci cum illa, non autem in illa coniungitur, ut supra retigi, & qu. 5. persequat pollixius.

5. De mediis tandem pro moralibus entibus à Deo cognoscendis æquo longius à nonnullis disputari otiose & inutiliter video, cum satis sit in superius dictis definitum: etenim quidquid hæc entia reipsa, in quavis sententia Philosophorum, & Theologorum, virtutisque sine (quibus entia moralia omnia continentur) positum physicum ens, vel negatum suæ ex positivo, & negativo, seu privatio constans esse solummodo potest: quare cuiusvis moralis entis, ut reipsa, ac sine mentis fictione est, quoad eius negatum, & quoad proprium secundum omnes eius status media tam materialia, quam formalia examinata abunde in superioribus remanent.

6. Qua vero mens nostra rebus, seu negationibus, quibus reipsa constant relationes rationis quodpiamque aliud figmentum superponit proxime etiam definitum de eorum mediis tam materialibus, quam formalibus fuit n. 4.

4. Quod autem nonnulli hæc entia moralia, nec entia reipsa posita, nec reales negationes, nec ex entibus realibus, & realibus negationibus constata, sed quoddam aliud entis veri, ac non ficti genus esse aiunt ridiculum est, atque à nostri Vasquez non satis ipsum intelligentibus, Asseclis ex cogitatum, ut eum ab in postura liberent, aliquorum, qui vicia virtutisque relationibus putre rationis formaliter constitui, tanquam Vasquii doctrinam referrebant, ex qua absurda plura contra ipsum inferebant facile.

7. His ut Assecla occurrerent, genus hoc moralis entis, nec physici, & realis, nec rationis, sed veri, atque inter utrumque medij excogitavit, & sub entis imperceptibilis caligine, & specu positi dispici adhuc ipsi, ab adversariis non possent, ne dum videri, ut suis difficultatibus in se colligaret, non tam illas diluebant, quam eludebant: seque potius obcuritate, quam Patrum, & Magistram Vasquez doctrinæ claritate tuebantur. Horum præcipuus Assecler fuit, & Propugnator Ambrosius noster de Penalosa, quem sepe entia hæc moralia defendentem audiui, & qui in eius exento tractatu de conceptione passim videbit. Ceterum nostri Vasquez doctrina perspicua est, neque illis difficultatibus, & absurdis obnoxia: nempe entia moralia reipsa plurimum realium coniuncto non differre; est, cum à nobis, ut vnum quid cogitatur, & relatione quadam à coniuncto illo diversis affectum rationis figmentum esse: quia reipsa nec plura esse vnum quid

possunt, nec relatio alicui ab omnibus denominante desumpta ipsi quasi insidens, realis, ac non pura rationis esse vllatenus potest.

QVÆSTIO V.

An Deus ad aliud noscendum medio aliquo formali vii queat?

R X dictis hactenus, dataque non semel distinctione, & explicatione medij materialis, & formalis, in quo aliquid cognoscatur adeo claret questionis scopus, ut ulteriori explicatione non egeat, etsi à nemine fuerit haculque disputata.

CERTAMEN I.

Non posse Deum medio aliquo vii ad quidpiam aliud cognoscendum, ex medij physici ratione monstratur.

1. **F** Atcor ingenue conclusionem hanc nullam in terminis ipsis Patrum ex prisca doctore habere: imo vero omnes illos oppositam conclusionem certam supponere, potius quam disputare: dum media, in quibus Deus pro quovis ipsorum statu obiecta alia cognoscit serio examinant, & quamvis alij assignata ab aliis mediareliciant, atque his iudicio suo potiora media alia formalia substituant: ex eis tamen nemo à reliquis excogitata media formalia, ob impossibilitatem nostra conclusionis asserant, abiicit: solus Vasquez noster principia aliquot variis locis iecit, quæ possibilitatem usus mediocum formalium ad aliquid aliud cognoscendum in Deo non patiantur: vii ex rationibus subiiciendis patebit: quare illud, ne questionis Theologis assuetas omittet, eam possibilitatem tolerasse, ac permisisse, quam ex propria sententia supposituisse, reor clarius, etsi obiter, neque ex instituto cam possibilitatem negavit magnus meus Magister Vasquianæ mentis mens altera Didacus Daza manuscripto de scientia Dei, id quod mihi, & ab authoritate satis conclusionem obfirmavit, & rationibus, quas præfuit, qualque excogitavit, ut firmius assentiret, animos fecit.

2. Probationibus suppono, quæ dixi quæst. 1. & 2. & primum quidem diueritatem, quæ inter cognitionem cum alio, seu duorum simul, & alterius in altero, tanquam in medio, cognitionem: illud enim dicit præfate simultaneam virtutis cognitionem; hoc autem secundum addit præterea motionem, & determinationem intentionalem eius, quod est medium ad cognoscendum in ipso aliud. Hinc fit medij cognitionem, necessario debere aliquo modo præcedere, ad cognitionem eius, quod in ipso, tanquam medio cognoscendum est: siquidem intentionalis determinatio, & motio eius, quod non, ut species impressa, sed, ut obiectum mentem ad aliquid aliud cognoscendum mouet, ac præmouet, nequit sine ipso, quod, ut obiectum mouet, cognitione esse: & præuia siquidem, sicuti motio omnis in actu primo considerata ad id ad quod mouet debet præcedere. Hoc totum, & est ex terminis penetratis per se notum, & reliquarum motionum intentionalium alicuius, tanquam obiecti experientia, & exemplis comprobatur, ideo enim obiecti amandi, ac prosequendi, vel fugiendi bonitas, malitiae aueris ad eius à voluntate prosequutionem, vel fugam cognosci, ac præcognosci debet, quia eius bonitas, vel malitia, ut obiectum ad prosequutionem, vel fugam ipsius intentionaliter mouet: ideo etiam medium logicum identificationis cum extremis tribus præfatis in præmissis syllogismi cuius

reus debet quia eius cum extremis identitas intentionalis, ut obiectum mouet, ac determinat ad assensum intentionis extremorum in conclusione. Atque ad assensum intentionis medij cum extremitate alterutra in alterutra ex præmissis, oportet, vel ex terminis ipsis, vel aliunde eam saltem apprehensum prænotici, id quod in medio physico ad aliquid cognoscendum, nec solum logico identitatis, eodem modo vñ venit.

3. Inde fit secundo satis non esse aliquid cognosci non posse, quod aliud cognoscatur, ut medium in quo ad hoc aliud cognoscendum debeat conserui. Paret, quia necessitas cognoscendi aliud quocies aliquid cognoscendum sit, solum probat non posse illud cognosci, quia aliud cognoscatur: quod solum est simultaneæ cognitionis necessitas non autem intentionalis motio, & determinationem illius prænotici ad aliud cognoscendum, quæ præterea esse debet, ut medium in quo aliud cognoscatur esse, censetur iuxta dicta possit. Hoc valde obseruatum dignum est, quia ex eius inaduerentia plures, qui oppositam nosse sententiam sunt hæcenus secuti, decepti fuerunt ut animaduertebam in q. 2. cert. 2. vbi à nu. 5. hoc ipsum notatum probabam, & statuebam, maxime ex relatiuis, quæ cum per Aristotelem, & Philosophos simul natura, & cognitione sint, simultaneæ cognitionis quæ talia sunt, necessitatem habent; & tamen obinde alterum ad alterius cognitionem medium esse non inferunt, imo vero ea de causa medium esse non posse, ut Valquez de cognitione possibilium in Deo tanquam in causa disputans obseruat, taciteque admittit Sorarius etiam nosse à nobis relatus citato cert. 2. a. 8. cuius rationem dedi citato cert. 2. nu. 7. Id autem quod notato huic aduersari à ratione, & absurdo posset, oppositum, diluimusque ibidem nu. 10. quia re illud hic, & opponere; & enervare inutile, & otiosum prout est.

4. His positis probatur primo. De ratione medij physici (de quo hic) est, motio, & determinatio intentionalis ipsius ad cognoscendum aliud, quod in ipso, tanquam in medio cognoscendum est: atqui in nullo ea intentionalis motio, & determinatio intentionalis ad cognoscendum aliud à Deo potest reperiri, ergo nec Deo vñs medij physici, in quo aliud cognoscatur esse potest. Maior concluditur ex dictis nu. 2. init. Minor probatur: quia, vel illud, quod, ut medium, in quo Deus aliud cognoscatur, assignari potest, est essentia sua, & entitate, inconnexum, & abstractum ab alio, quod in eo dicitur cognoscendum, vel ipsi connexum, atque eius essentialiter respectuum: si absolutum, ergo poterit absque illo in suo statu, siue possibilibus, siue actualibus subsistere: ergo deficit illi intentionalis vera determinatio ad cognitionem alterius. Paret: quia est indifferens, ut cum illo, vel sine illo subsistat: quare de se non magis determinare potest ad illud, quam ad eius negationem cognoscendam: quare, qui ob illud subsistit, seu consistentia alterius determinate assensum fallit, ut minimum, assensum: cum assensus consistentia illius, ut eius medij, cum negatione consistentia illius coniungi absolute possit: ac si de facto illius consistentia (ut vi medij absolute potest) deficiat, falso eius consistentia assensum: quæ Dei cognitioni repugnat: imo & creatæ omni cognitioni, quæ scientia proprie sit.

5. Sin vero, quod medium fore ais de se & essentia sua respectum, connexumque illi sit, quod in ipso cognoscendum est, non potest habere intentionalem motionem ad cognitionem illius: ergo neque esse medium, in quo illud cognoscatur. Probatur antecedens: motio intentionalis obiectiva medij physici ad cognitionem alterius in ipso requirit medium aliquo modo vero prænotici ante cognitionem illius, quod in ipso tanquam in medio physico cognoscendum est: alit illud quod medium physicum, in quo illud cognoscendum dicitur connexum illi, illiusque essentia sua respectum, implicat prænotici ante cognitionem illius: ergo implicat ipsi motio intentionalis ad cognitionem illius currit in ostensio discursus. Maior constat ex nu. 2. sub initium ac deinceps ad satisfactionem probata. Minor vero probatur aperte ex dictis nu. 3. quia, quod essentia sua connexum cum alio est, essentia sua relatiuum ad illud est: alit relatiuum omne necessario est simul cognitione cum illo: ergo nequit prænotici ante illius cognitionem. Paret: quia, quod simul cum alio cognoscendum est: pro nullo vero signo cognosci potest, pro quo non cognoscatur illud aliud; ac proinde prænotici aliquo modo vero, ante illius cognitionem nequit.

6. Dices primo: proloquium de similitudine cognitionis relatiuis necessaria, de relatiuis prædicamentaliiter dictum à Philosophis esse, & intellectum; non autem de relatiuis transcendentaliter: cuiusmodi solummodo sunt physica media, de quibus disputamus: sed certe discrimen prædicamentaliiter relatiuum, à transcendentaliter relatis triuolum ad rem præsentem est. Primum, quia est prædicamentalis relatio ex accidenti, ac non ex entitate sua, ita relatis obueniat; aut relatis prædicamentaliiter, quæ relatis, essentialis est, sicuti albo, quæ albo essentialis est albo: alit Philosophi non aiunt relatis prædicamentaliiter (in quibus doctrinæ huius posuerunt exemplum, ut in re clariore, vulgoque notiore) absolute simul cognitione esse debere; sed solum relatis, quæ talibus, seu quæ relatis: quo pacto essentialiter relatiua sunt, etque illis essentialis relatio, tanquam forma, quæ in esse relatorum essentialiter continuatur cum ergo essentialiter connexa, seu alterius transcendentaliter respectiva physice alterius entitate sua habeant, quod prædicamentaliiter relatiua ex accidenti, quæ talia tamen essentialiter idem, quoad simultaneam necessariam, & naturam, & cognitionem habere debent: nam his essentialis connexio, & consistentia cum termino suo, quæ prædicamentaliiter relatis, quæ talibus accidit, transcendentaliter relatis, & connexis imbibita est: ex quo ea sola differentia ad rem præsentem est, quod prædicamentaliiter relata secundum suam entitatem esse simul natura, & cognitione cum suis terminis non debeant, sed solum ex accidenti, & aduentitia ipsis relatione, si, ut relata, cognoscenda sunt; transcendentaliter vero relatiua, nec secundum suam entitatem cognosci possunt, quin simul natura, & cognitione cognoscantur: & ratio, quam Philosophi tradunt, nosque citato certam. 2. nu. 7. ex ipsis pro suo proloquio dedimus (quod relatorum quatuor totum esse sit esse ad aliud) de utrisque relatiuis, vel de nullo probat.

6. Dices secundo: non oportere, ut id, quod obiectiue mouet ad assensum alterius aliquo modo vero præcognoscatur ante assensum cognitionem illius, id quod duplici instantia, & exemplo probatur. Primum in assensu affectiui siue prosecutione voluntatis alicuius obiecti, quod ob eius bonitatem, tanquam rationem morium intentionaliiter media cognitione voluntas prosecutionis: & tamen opus non est, ut bonitas illius amor ad amorem obiecti vere, ac sine fictione aliquomodo præcedat: ergo nec quod medij cognitio præcedat ad cognitionem alterius, quod in ipso cognoscendum est. Respondetur negando consequentiam: quia obiecti bonitas vñ obiectum adæquatum amabile constituit cum obiecto ob illam amato, ut ratio formalis cum materiali: quare non oportet, ut bonitas, ad obiecti amorem media sui cognitione præcedat; medium autem, & illud aliud, quod in ipso cognoscendum est, duæ diuersæ veritates, duæque vera sunt, & huius alterius assensus essentia sua subordinatus assensui illius, si in illo, tanquam medio, assensum illi est: ne sit solum simultaneus duarum veritatum assensus.

8. Instabis in amore mediorum ob finem, in quibus duplex bonitas etiam est, illorumque amor amoris finis subordinatus; & tamen potest vgo affectu, in quo præcedentia amoris finis ad medij amorem vera non est, voluntas in finem, & media ferti, et si finis bonitas intentionaliiter moueat ad amorem mediorum: ergo, etiam si medium, & id, quod in ipso cognoscendum est, duæ veritates, duæque vera subordinata, quoad assensum, sint, atque intentionaliiter medij assensus moueat ad assensum illius, quod in ipso cognoscendum est, medij assensus, non debet retro aliquo sensu, ut diuersum quid ad assensum alterius præcedere. Respondetur negando amari posse finem, & media ob illud cum debita subordinatione eodem amore, qui simul intentio, & electio sit siue (quod est idem) exercendo finem suam finalem motionem, quæ in eo stat, ut gratia, & amore finis cetera, id est media amantur: ad quod opus est, ut amor finis in amorem mediorum moueat, & impellat, quod cum identitate amoris, medij, & finis non componitur, & hæc iuxta communem antiquis, & adhuc satis probabilem sententiam, Sed ne veritas nostræ doctrinæ

doctrinae eius solum opinionis probabilitati innitatur, in aduersa, & communi iam Recentioribus sententia, admissio antecedenti negatur consequentia: nam motio intentionalis medij per sui cognitionem, & assensum non est motio intentionalis solius medij, & connexionis eius cum alio in ipso cognoscendo, sed motio cognitionis etiam, & assensus ipsius ad assensum alterius, quæ eiusdem assensus ad seipsum nequit exerceri: quemadmodum nec motio amoris finis ad amorem medij, casu quo idem utriusque amor esset; & tamen finis ratio tunc exerceretur, quia ob eius bonitatem medium simul amaretur, alias non amandum: & tunc quidem adhuc cognitio, quæ intentionaliter bonitas finis, tanquam requisita conditione moueret ad actum voluntatis diuersa ab ipso, esset, non solum titulo diuersitatis potentia: à qua procedit, sed quia cognitio est quæ, seu media qua finis bonitas mouet.

9. Obicitur exemplum secundum: reuelatio, abs dubio, mouet intentionaliter obiectiue ad assensum fidei veritati per ipsum reuelata: non secus, ac medium cognitum ad assensum eius, quod in ipso cognoscendum est; & tamē non oportet, ut reuelationis assensus vere, & realiter, ac non fide præcedat ad assensum veritati reuelatæ: ergo neque ad intentionalem motionem medij huius cognitionem vere & realiter præcedere ad assensum eius, quod in ipso cognoscitur. Consequentia videtur legitima. Antecedens apud Recentiores est firmum: ea in primis ratione: quod alias fidei certitudo claudicaret in eodem certissimo fidei assensu, si reuelatio, & reuelatum tangatur: siquidem Parochi misteria fidei fidelibus, ut plurimum, proponunt, ac de eis habitam reuelationem, testimonium certum, atque infallibilem de existentia reuelationis assensum fidelibus ingenerare non potest; & tamen non potest non certitudo assensus fidei assensui de existentia reuelationis quo volueris modo, tandem inniti. Fateor consequentiam: etsi eludi utrumque posse videam: sed antecedens falsissimum est: & infimissima probatio: etsi enim certitudo subiectiua actus fidei, à certitudine assensus reuelationis existentia pendet, quare is solum subiectiue certus de existentia reuelationis, ac subinde de reuelata veritate esse possit, qui euentiam habeat reuelationis; obiectiua tamen certitudo fidei à certitudine assensus existentia reuelationis, quare propositione Parochi, hand quaquam pendet; licet ab ea tam intentionalis, in actu primo, & secundo, motio reuelationis existentis pendat: & quidem aduersæ hæc in re opinantes percontor: an ut eodem actu, & reuelationi, & reuelatæ veritati assentiamur, assensus aliquis existentia reuelationis necessario præcedat? vel absque illo præcognito motu nos in assensum existentia reuelationis inducenti eius existentia, & veritati reuelatæ simul assentiamur? sit primum: quod fide, & ratione certum est, iuxta illud Pauli *quomodo credent sine predicante?* & experientia ipsa comprobatur) in difficultatē fugiunt, relabuntur: si secundum: absque illo motu existentia reuelationis assentiamur: quod, & imprudens, & solidum esset, ac forte repugnans.

CERTAMEN II.

Ex medij physici ratione probatio secunda.

1. Probatur secundo conclusio: quia nulli medio alias intentionaliter motiuo, vis motiua adest adhuc in actu prima absoluta expedite in conspectu, & præsentia motui alterius intentionalis vndequeque fortioris, & efficacioris, ac saltem summe efficacæ, & virtutis motiue; atque præsentia obiecti in se absque illo ex parte obiecti vclamine involuero, vel obscuritate propoliti (quomodo Deo obiecta omnia repræsentantur cognoscenda, & comprehendenda) est non solum efficacius, & fortius, sed summe efficacæ, & forte motiuum intentionale ad assensum de eius præsentia, & consistentia, pro quouis statu ita præsentetur: ergo reliqua alia motiua intentio-

nalitæ medij cuiusvis non habent vim motiuam intentionalem ad assensum à Deo elicendum de consistentia obiecti alicuius, pro quouis eius statu. Maior mihi ex terminis notum principium est; fuitque nostro Vaquez terminorum profundissimo Doctorum penetratori exploratissimum; & cui soli commanem illam præcis Doctoribus conclusionem de impossibilitate actus fidei diuinæ cum clara visione, & euentia obiecti reuelati voluit inniti, & doctius quidem, firmiterque, quam Thomistæ Dominicani, cum veteres, tum Recentiores, qui ex contradictione visionis claræ, & obscuræ, est ex diuersis mediis habitatarum, vocum sono decepti eandem fidei, & visionis, seu euentis cognitionis de obiecto eodem repugnantiam deducebant.

2. Non tamen omitram Vasquium ea in re, etsi ex principio è terminis notissimo minus solide, ac legitime præfatam repugnantiam intulisse: quia obiter rem tractabat, ac solum reiciendæ rationi repugnantia ex antiquis Thomistis memoratæ, potiorique, & connaturaliori assignandæ intendebat. Minus autem recte intulit, ut dixi: quia motiuum intentionale euentis, claritate quidem, superat motiuum intentionale fidei, quod reuelatio diuinæ est; ab hoc tamen certitudine, & firmitate superatur; quare neutrum vndequeque fortius, efficaciusque, vel debilius: quare alterum in præsentia alterius, quæ parte fidei perat illud, potest absolute ad assensum veritati euentis & expedite mouere; imo vero in Philosophis Christianis, & Theologis Dei vnus existentiam reuelatam demonstratiue cognoscentibus, de facto motiuum utrumque mouet, ne existentia ipsis fidem deficere absurde admittatur: eamque ob rem visionem Beatam in Beatissimis, & in humanitate Christi eorundem obiectorum fidei non repugnare deduximus controuersis de fide, de visione, & de incarnatione.

3. Sed, quoniam præfatio principio (ex quo legitime fuit) tota probatio nostra incumbit: & quæ ex terminis nota sunt ab aliis, qui aliter, vel penetrant, vel percipiunt eadem facilitate, quæ asseruntur ab aliquibus, possunt ab aliis negari, fulciri aliunde illud hic oportet, ne probatio nuct. Confirmatur primo experientia, videt quis Petrum aperte in foro, atque illum in foro esse ob eius claram inibi præsentiam assentitur: an si ei quis alius cuiusvis humane auctoritatis Petrum esse in foro attestetur, in foro illum esse, quem in aperto videt, ob huius testimonium assentitur: minime: & quamvis veris quispiam assentire, assensurumue, fide etiam humana, dicat, si se tamen suamque mentem intus consulat reperit se intus negare, quod extra fuitur: id autem in Deo solum non fiet, quia præsentia claræ, atque expedite obiecti clare visi motiua vis intentionalis vndequeque fortior, efficaciorque est virtute motiua intentionali humani cuiusque testimonij.

4. A paritate simul & à priori confirmatur ex finenaturali motiuorum intentionalium, & mediorum ad finem consequendum, etenim mediorum finis est eius affectio, quare affectio finis & perfecte possessio redditur mediorum physiconum ad illum assequendum vltus non solum oriosus superfluous, & inutilis, sed prorsus impossibilis: atqui naturalis finis motiuorum intentionalium obiectiuorum est perfecta veritatis affectio, & intellectualis possessio: ergo adstante motiuo perfectam summe & vndequeque affectionem, & possessionem inducente, ac subinde adstante eiusmodi veritatis affectione, & possessione, motiuorum intentionalium obiectiuorum vltus erit menti, non otiosus, & inutilis modo, sed prorsus impossibilis.

5. Rationes istæ ex parte mediorum physiconum formalium ad cognoscendum vnum in alio petite, æque probant respectu intellectus creati clare, & intuitiue videntis obiectum quod in alio, tanquam medio, cognoscendum alias foret, ut obiectum contra rationem primam speciali materie applicitam respondimus quæst. 2. cert. 1. à nu. 9. Probat enim vtraque ratio ex virtute naturali medij formalis ad aliud cognoscendum in ipso cognoscentis, ut certaminis titulo monuimus, quæ enim rationes ex perfectione Dei cognoscentis suppetunt, in certamen sequens adseruauimus.

6. Dices hanc rationem secundam tenere quidem, cum obiectum